

Agrupació Excursionista

Durant l'any que anem a començar, els excursionistes commemorem una efemèrides important: el centenari de la instauració del nostre esport a Catalunya.

Era fa cent anys quan uns quants homes fermes, amants de la natura, es van unir formant un grup per anar d'excursió junts. Més tard aquell grup es va fer gran i en va sorgir el Centre Excursionista de Catalunya.

La història ens parla per aquella època —finals del segle passat— d'un ambient nacionalista. A Catalunya començaven a sorgir grans homes, artistes, escriptors, poetes, i, en conjunt, un poble amb possibilitats de fer quelcom pel millorament material i espiritual del país.

Ara, quan fa la centúria, sembla que, si bé la història és molt diferent, reneixen sentiments de pàtria a la nostra terra. L'excursionisme, potser pel que ens ajuda a conèixer d'ella, creix paral·lel a aquest sentiment.

* * *

La Delegació de la UEC de la Vall del Tenes ha pensat d'aportar el seu gra de sorra a aquesta celebració. Se'ns han acudit, de moment, les possibilitats de projectar diapositives, de portar a terme una conferència sobre la història de l'excursionisme català, i d'organitzar una marxa per algun indret dels nostres pobles.

Tot es preveu per la primavera i l'estiu i, per tant, encara no hi ha detalls concrets. En «Ronsanes» successius ja anirem informant.

* * *

Pel que fa a les activitats fetes en els últims mesos de 1975, han estat diverses. Cal destacar l'excursió que —aprofitant les festes nadalenques— han fet uns quants membres de la delegació a la Serra del Cadí i la instal·lació d'un pessebre que —seguint el propòsit començat l'any passat d'anar-ne portant a diversos cims de la rodalia— s'ha instal·lat a Sant Sadurní de Gallifa.

Si hi aneu trobareu, com a Puiggraciós, el llibre per a poder-hi firmar.

En fi, voldríem ser fidels, amb tot això, al propòsit que ha guiat sempre als bons excursionistes: desvetllar en nosaltres i en altres l'interès pel coneixement i pel respecte a les nostres muntanyes, els nostres boscos i les nostres comarques.

Fins al mes que ve, si Déu vol.

La Junta de la Delegació

GANYIPS - 75

—Si jo hagués de triar un títol per a un diari d'aquesta ruta seria aquest: «Ganyips-75».

—I per què escolliries aquest?

—Perquè els ganyips han estat el carburant més eficaç pel dia més difícil d'aquesta ruta: el dia de pujar al Coma Pedrosa.

Així s'explicava el vailet amb qui compartia el camí aquella tarda. Vaig pensar que tenia raó, almenys per la seva originalitat. Tot i que el molt «ganyips» sembla que només s'usa en certs indrets per designar la menja de fruita seca, com avellanes, ametlles, pinyons...

Però de la meua part haig d'afegir que, més que un diari del grup en ruta, aquestes ratlles no volen ser res més que les impressions personals, potser massa alienes al grup, d'alguns dies d'aquesta ruta per terres d'Andorra. Ruta que, com tantes d'altres, haurà tingut els seus «fallo» i deficiències, però, al cap i a la fi no ha deixat de ser uns dies de convivència en l'aventura, recomfortants pel cos i l'esperit.

Dia 6 de juliol

Cap al tard. Primer contacte amb la ruta. Cares noves per a mi, que es fixen quan estic distret.

La relació amical no es fa esperar. Un vailet escardalenc s'assenta al meu costat per preparar una lectura.

Acampada improvisada. És ben bé a baix al sot. El rierol hi canta humil.

Fred, terra humida i paullada amb beines de vaca. Cau la nit.

Han dit que demà caldrà acampar a un altre indret. Aquí hi passen les vaques cap a la pastura i el pastor diu que s'espanten amb les tendes. Aquest matí una vaca ha embestit un sobre-tenda. Sort que no era una tenda nova.

Més fred. La gent poc habituada a ruta, començant per mi.

Encara no ens coneixem. Sis noies, la resta nois.

Sopem. Hi ha gana. El peix, cru.

Fem foc. No sentim tant fred. Prop la flama hi celebrem la Missa.

La pau baixa a boca plena. Omple la vall de silenci, d'estels. Abraham deixa el confort de la seva terra i es posa en ruta per ser fidel a Déu que el parla: «Et faré pare d'un gran poble». I l'home, vinga, a caminar.

Nosaltres en ruta. Encara que per uns dies, ho hem deixat tot. Només el bagatge a l'esquena.

—Hem vingut per veure terres noves.

—Per conviure junts uns dies.

—Per divertir-nos (Però no pas fàcilment. Busquem la joia del difícil, de la recerca, de la lluita). Això penso que volia dir el que parlava de diversió, però no li sortia.

Cantem amb indecisió. Com amb desgana. Hi ha moments que un es pregunta per què cantar. Com també per què ara «fer la Missa». Deu ser el primer sacrifici personal que exigeix compartir una Eucaristia. Sol venir sempre a repèl. Molt més, al final d'un dia de fadiga.

Dins la tenda costa dormir. Hi ha poc lloc i el terra és dur, ple de bonys. Si obres la cremallera és talment com si obrissis un frigorífic.

L'aire és pur, però massa fred. Ni que sigui només per treure el nas.

DIDAC FAIG

Visite

Sports Casarramona

Calle Mayor, 18

Teléfono 171

LLISSA DE MUNT